

LÁ THƯ MỤC VỤ

Những tuần lễ tiếp sau tai nạn tôi bị rơi xuống giếng (người bình dân quen gọi là ‘tè giếng’ mà tôi đã tường thuật trước đây), là khoảng thời gian tôi thấy mình xuống tinh thần vô cùng, vì nhận ra chính tôi thật sự vô dụng. Lần đầu tiên trong đời, tôi có cảm giác đang sống báo hại, vâng, hoàn toàn sống thừa thãi : Tự mình ngồi dậy không được, bát cháo lỏng bỏng với một thìa nước muối (phần ăn của những kẻ không đi lao động) mà nhà tù phát cho cũng không đi lãnh được, ăn xong không đi ra giếng để rửa cái bát với cái thìa được, ruồi bu lên chân không có cảm giác, muốn tắm rửa phải nhờ cậy, muốn chu toàn những nhu cầu vệ sinh phải có bạn tù giúp... Tôi thấy mình trở thành gánh nặng không những cho chính mình đã đành, mà còn báo hại anh em cùng đội phải gánh thêm một cục nợ to tướng ấy ! Tôi thật là vô dụng ! Lúc ấy tôi thật bi quan !

Mỗi lần xuống bệnh xá để khám cột sống hầu được cấp giấy ‘miễn lao động’ là mỗi lần phải nhờ đến các bạn tù. Lúc đầu các anh ấy khiêng tôi trên một ‘băng ca’ (stretcher), loại mà Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa sử dụng ngày xưa, ít lâu sau các anh còn trẻ và khỏe thay phiên nhau cõng tôi trên lưng. Mỗi lần được anh em phục dịch như vậy là mỗi lần tôi thật sự cảm thấy xấu hổ, nhưng biết làm sao hơn khi mà hai chân tôi, tuy vẫn còn đó nhưng tôi không điều khiển được nên chúng không kham nổi cái xác dầu chỉ còn bốn mươi mấy ký !

Nằm một chỗ trong nhiều ngày nên tôi có nhiều thời giờ suy nghĩ miên man. Điều đầu tiên tôi nhận ra là biết sức khỏe đã xuống dốc, mà giờ đây lại bị liệt, và trong hoàn cảnh khốn cùng của kiếp tù, những ai bị liệt ắt sẽ nằm trong danh sách những kẻ xấu số, nên nhiều đêm tôi chồn vờn với ý tưởng ‘mình sắp chết’. Ý tưởng chết chóc ám ảnh tôi nhiều nhất trong giai đoạn này. Rõ ràng tôi không còn tương lai, vì hết án tù về đời với thân tàn ma dại, liệt nhược như thế này, chẳng còn gì để mà hăm hở sống, thà chết còn nhẹ nhàng hơn.

Ý tưởng thứ hai đến trong đầu tôi là sự ý thức về một trong những nhu cầu căn bản của con người, là nhu cầu ‘liên hệ với người khác’. Không phải khi tôi liệt phải nằm một chỗ nên tôi mới phải nương nhờ người khác, mà là cả cuộc đời này tôi phải **sống chung, sống cho,** và **sống vì** người khác. Ngược lại, chính tôi cũng **sống nhờ** người khác. Không ai có thể sống cô lập như một hòn đảo. Tin Mừng thuật lại rất rõ : Chúa thấy “lòng tin của họ” sao lại không nói Chúa thấy “lòng tin của anh bị liệt” mà thôi ? Thành ra, cứ mỗi lần dâng Thánh Lễ tới lời nguyện :...”Xin nhìn đến Đức Tin của Hội Thánh Chúa...” tôi ý thức ra rằng tôi đang được Chúa chữa lành là nhờ vào lòng tin của cả một tập thể (y như tường thuật của Tin Mừng Tuần này vậy). Công phúc thì hưởng chung như thế nên tôi cũng tin rằng tội tôi phạm cũng gieo hậu quả xấu trên những anh chị em tôi.

Thế nhưng ít tháng sau, tôi đã được ơn bình phục. Thật khó diễn tả cảm giác vui mừng pha lẫn ngạc nhiên khi một buổi sáng tôi ngồi phơi nắng, tôi cảm nhận được những chú ruồi đang bu lên hai chân tôi. Không tin vào cảm giác của mình, tôi đưa tay sờ từng ngón chân. Rõ ràng chúng vẫn còn tê dại, nhưng tôi bắt đầu có cảm giác từng ngón chân nào được sờ đến. Tôi mừng rỡ như được sống lại vậy. Tôi gào to cho một bạn tù cũng đang nghỉ bệnh như tôi đến, tôi nhắm mắt lại rồi nhờ anh ấy chạm đến từng ngón chân và tôi hô to lên ngón chân nào bị chạm xem có đúng hay không. Rồi những tháng ngày kế tiếp, từng bước, từng bước, những ngón chân bắt đầu cử động theo ý muốn, và cuối cùng tôi đã tập đi đứng trở lại . Tạ ơn Chúa !

Người bị liệt đành chấp nhận để cho người khác khiêng đi (hình ảnh trong bài Tin Mừng Tuần này), gọi cho tôi về hình ảnh mỗi lần tôi phạm tội. Thật vậy, mỗi lần tôi phạm tội là mỗi lần tôi chấp nhận để ‘người khác’ khiêng tôi đi. “Người khác” là ma quỷ, là thế gian với những quyền rũ bất chính của nó, và là những dục vọng đê hèn trong chính bản thân tôi, những thứ ấy khiêng tôi đi mà tôi không cưỡng lại được. Sống trong tội, linh hồn tôi bị bại liệt. Cuộc đời tôi vô dụng. Tôi sống thừa thãi. Tôi trở thành gánh nặng cho anh chị em tôi. Khi được Chúa chữa lành - tức là Ngài tha tội - tôi sẽ có thể tự đứng trên đôi chân của mình, và hơn thế nữa, tôi phải tự ‘vác chõng mà đi về’, nghĩa là tôi phải nhận trách nhiệm về cuộc sống của mình.

Vâng, khi tôi mang lấy trách nhiệm về cuộc sống của mình, lúc ấy tôi thể hiện phẩm giá là con cái Thiên Chúa. Đến ngày phán xét tôi không thể đổ lỗi hay đổ tội cho ai được. Trước mặt người đời, nếu tôi muốn được trở thành người **tự trọng**, thì tôi phải tự đứng trên đôi chân của mình tức là phải **tự lập** trước đã. Trước mặt Chúa, tôi có tin rằng Chúa mãi mãi tha thứ tội lỗi mỗi lần tôi sám hối ăn năn không ?